

1

SPIJT. ENORM VEEL SPIJT. Door mijn stomme schuld ligt de juf in het ziekenhuis. En ze is nog wel mijn lievelingsjuf. De schooldirecteur zei vanmorgen dat ze waarschijnlijk niet meer terugkomt voor het einde van het schooljaar. De hele klas keek me verwijtend aan en ik staarde naar mijn voeten.

Even uitleggen waarom juf Annie mijn lievelingsjuf is:

1 Ze is misschien wel een beetje oud, maar ik

vind oude mensen juist grappig. Omdat ze heel veel gezicht hebben. Hun gezichten zijn altijd in beweging. Ze rimpelen alsof je net een steentje in het water hebt gegooit.

2 Ze doet ook vaak grappige dingen. Bijvoorbeeld: Ze sloeg met haar map een vlieg dood die op haar bank zat. De dode vlieg stopte ze vervolgens doodleuk in haar mond en slikte ze door. De hele klas riep: 'lieeuww!' Wat bleek? Het was helemaal geen vlieg, maar een rozijn.

3 De juf is lief. Als ik weer eens te laat ben en ik heb een goede verklaring – dat papa door de wekker heen is geslapen, bijvoorbeeld – zegt ze: 'Wat ben jij een geluksvogel, Jackson. Ik was ook graag wat langer in mijn nest blijven liggen.'

4 Ook is ze geduldig. Vermenigvuldigen heeft ze me al zeventien keer uitgelegd. Ik heb het geteld. Daarna heb ik het vermenigvuldigd met de minuten die ze daaraan heeft besteed. $17 \times 4 = 68$. Ze zegt dat ze door al dat vermenigvuldigen grijze haren van me heeft gekregen. En krullen.

Maar die had ze al voor ik bij haar in de klas kwam.

5 Verder schrijft juf Annie zelf gedichten en die draagt ze dan met luide stem voor. Ik kan altijd alleen maar de eerste regels onthouden. Er is er eentje dat begint met: 'Er zit een mannetje in de maan en dat kijkt naar beneden.' Ik moet altijd glimlachen als de juf na de laatste zin haar grote bril weer wat hoger op haar neus duwt en eindigt met een voorname buiging.

6 Als laatste reden waarom ik de juf leuk vind: ze ruikt zo lekker, naar van die paarse snoepjes.

Om al die dingen samen is ze dus mijn lievelingsjuf. En door mijn schuld ligt ze nu in het ziekenhuis.

Tja, hoe kwam dat? Alles liep fout gisteren. Natuurlijk begon het met mijn vader, die weer eens door de wekker heen sliep. Ook mijn zus had me niet wakker gemaakt. Salma denkt alleen

aan zichzelf. En aan kauwgombellen blazen terwijl ze op haar telefoon zit. Ze denkt in elk geval niet aan mij. Ook mijn moeder wekte me niet, want die was al gaan werken. Deze keer was ik geen vijf minuten te laat, zoals toen de juf er nog een grapje over maakte, ik kwam meer dan een uur te laat. Ze zei enkel: ‘Ga zitten, Jackson.’ Dat deed ik. Maar wat bleek? Boekentas vergeten. ‘Sorry, juf.’ Normaal zou ze dan iets grappigs zeggen: ‘Jij zal nog eens je hoofd vergeten.’ Nu ging ze gewoon door met lesgeven. Seksuele opvoeding. Natuurlijk begon ik te giechelen. En blijkbaar had de juf gezegd dat ze onmiddellijk met de les ophield als we niet ‘normaal’ deden. Maar normaal voor mij – tijdens de les S.O. – dat is giechelen. Ik zat dus nog maar vijf minuten in de klas of ik stond alweer op de gang. Natuurlijk kwam net op dat moment de schooldirecteur langs. Ze vroeg: ‘Wat doe jij hier?’

‘Gegiecheld.’

Vragend keek ze me aan. ‘S.O.?’

‘Ja’, antwoordde ik terwijl ik naar de vloer tuurde.

Ze zuchtte. ‘Dan mag je de onderhoudsman een handje helpen.’

Ook ik liet een zucht ontsnappen. ‘Oké dan.’

‘Je vindt hem bij de toiletten.’

Die waren verstopt. Niet één, maar allemaal. ‘Ze zitten vol stront’, zei de onderhoudsman. En hij mompelde er nog iets achteraan. Ik heb niet goed verstaan wat, ik denk dat hij zei: ‘Strontkinderen.’ Maar dat weet ik dus niet zeker. Wat ik wel zeker weet: zijn handen hingen vol met stront. En ook de plopper hing vol, zo’n stok om mee in de wc te porren. Die hield hij in zijn hand. De stank... dat kan je je wel voorstellen. Stront dus, overal, in alle toiletten. De onderhoudsman boog zich over een van de toiletten, stak de plopper erin en begon wild te porren. Alsof hij in een pot roerde. Een wc-pot in dit geval. Dat had blijkbaar niet

het gewenste effect, want hij hield er al gauw mee op en keek me verwijtend aan. ‘Wat sta je hier eigenlijk te doen?’

Ik wilde nog zeggen: ‘Gegiecheld tijdens S.O.’, maar ik voelde dat ik beter niets kon zeggen.

‘Doe toch iets’, beval hij.

‘Wat dan?’

‘Als ik plop met de plopper en die plopper plopt plots...’

Hier was hij me al kwijt. ‘Euh, wát moet ik doen?’

‘Als het plopt: doortrekken.’

‘Oké.’

Hij begon weer als een bezetene te porren in de wc-pot. Tot hij riep: ‘Nu!’ Ik trok door... Of tenminste, dat probeerde ik. Het lukte niet. De doortrekker – of hoe heet dat ding? – zat vast. Geen beweging in te krijgen. Nogmaals riep hij: ‘Nu!’ Maar het lukte me nog altijd niet. Grommend kwam hij overeind en duwde de plopper in mijn handen. ‘Jij plopt.’ De stront droop ervanaf. Op mijn sneakers. Mijn

nieuwe sneakers. Pas gekregen van spullenhulp. Witte sneakers. Tenminste, dat wáren ze. Ook mijn broekspijpen hingen vol strontspatten. ‘Ploppen’, gebod hij. Dus stak ik de plopper in de pot en bewoog die op en neer. ‘Harder’, zei hij. Ik deed wat hij van me vroeg. Tot opeens: Plop! Een enorme luchtbel. ‘Nu!’ riep de onderhoudsman tegen zichzelf en met al zijn kracht trok hij de wc door. Het water brak los en kwam met een grote gulp in de wc-pot terecht. Door die waterverplaatsing kwam alle stront in één keer naar boven en spóót uit de wc. Recht in mijn gezicht. Ik zat helemaal onder de stront. Ook mijn kleren: vol kinderstront. Verbaasd keek de onderhoudsman me aan. ‘Wat doe je nu?’ vroeg hij.

‘Wat doe ik nu? Ik doe wat je zei dat ik moest doen!’ En kwaad liep ik weg.

Waar moest ik nu heen? Naar huis? Vol stront over straat? Nee, dat ging niet. Uitwassen dan

maar. In een douche van de kleedkamer bij de turnzaal liet ik het water uit de kraan stromen. Ik stak mijn handen onder het water en begon verwoed mijn gezicht en mijn haar en mijn handen en armen en mijn kleren te wassen. Het duurde zeker een kwartier voor ik de stront grotendeels afgewassen had. Resultaat: helemaal nat. Zo moest ik terug naar de klas. Ik klopte aan. ‘Binnen.’ Alle hoofden draaiden in mijn richting. ‘Wat zie jij eruit!’ zei de juf verbaasd. Snel ging ik naast Miro zitten. Die trok een vies gezicht en zei: ‘Ieuw.’ *Oké*, dacht ik, *dus niet alle stront is verwijderd. Zo weinig mogelijk bewegen om niet te stinken.* Dan hielp het niet dat ik bij het bord moest komen. De juf zei: ‘Omdat je geen boeken bij je hebt en dus ook geen werkmap en ik je nu toch al zeventien keer heb uitgelegd hoe je moet vermenigvuldigen, mag jij bij het bord de oefeningen maken.’ *Oké dan.* Zo traag mogelijk verliet ik mijn plaats. Langzaam liep ik door het gangpad tussen de banken. Ik bleef

zo ver mogelijk bij de juf vandaan. Niets aan de hand. Alles helemaal normaal. Behalve dan dat alle leerlingen me aangaapten met van die grote ogen. Grote, beschuldigende ogen. Ogen die zeiden: wat zie jij er raar uit. Ook de juf bekeek me met een bedenkelijke blik. Ik hoopte dat ze plots weer een gedicht zou voordragen, desnoods over een stinkend kind. Maar nee, ze zette haar handen in haar zij en schudde met haar hoofd. Haar witte krullen schudden met vertraging mee. Misschien kwam het daardoor, en ook door de stront en mijn natte kleren en de starende kinderen: kortsluiting. Mijn hersenen werkten plots niet meer. Ik kon niet meer helder nadenken. ‘Hoeveel is 3×7 ?’ vroeg de juf. 21 natuurlijk. Dat kan ik je nu wel zeggen. 21 keer na elkaar als het moet, zonder enige aarzeling. Maar toen... niets. Geen gedachten meer. Tenminste, geen gedachten over rekenen. Ik zag dat de mond van de juf bewoog, maar ik hoorde enkel: Tuuuuuuuut. Tot er ineens allerlei andere, losse gedachten

door mijn hoofd tuimelden. Ik dacht aan mijn vader, toen die zei: 'We moeten vertrekken.' Ik dacht: het huis uit. Maar nee, we vertrokken uit ons land. Dus dacht ik aan Burundi. In mijn geboorteland schijnt de zon altijd en de deuren en ramen van ons huis stonden altijd open. Verder weet ik nog dat mama me wegtrok toen ik de voeten van oom Joseph zag. Hij lag om het hoekje. Ik vroeg me af waarom hij achter dat muurtje lag. Al snel kwam ik erachter: er waren soldaten geweest. Ik dacht aan mijn moeder, toen we samen in een bootje zaten. 'We hebben geluk met de golven', zei ze. Dat begreep ik niet. Ik kon in dat bootje alleen maar denken: *ik wil terug naar huis*. Zelfs al lag oom Joseph om het hoekje. Ook dacht ik aan mijn zus, in het opvangcentrum. Haar lakens waren nat. Mama dacht dat ze in bed geplast had, maar dat was het niet. Het regende er binnen. Ook waar we nu wonen: een gat in het dak. Drup, drup, drup: in een emmer. De hele dag door. Ook in mijn hoofd

regende het terwijl ik voor het schoolbord stond. Gedachten over vroeger druppelden binnen en ik kon ze niet tegenhouden. Het waren er steeds meer. Slaande regen. De lucht tijdens de vlucht. Eerst het blauw van Burundi en dan steeds meer wolken, tot het helemaal grijs werd: West-Europa in de herfst. Weer dacht ik aan mijn vader, die tegenwoordig altijd door de wekker heen slaapt. Hij staat niet op omdat hij geen werk heeft. Daar wordt hij moe van. Vroeger was hij ingenieur. Nu is hij niets. Zijn papieren zijn nog altijd niet in orde en misschien sturen ze hem wel terug. Weer vroeg juf Annie: '3 x 7?' Toen werd het zwart voor mijn ogen. Ik kon zelfs mijn gedachten niet meer zien. Ze waren weg. Wel regende het nog. In mijn hoofd. In de nacht in mijn hoofd. Ik wilde eruit. Uit de regen. Uit de nacht. Uit mijn hoofd. Ik wilde weer helder kunnen nadenken. '21!' wilde ik roepen. Maar ik kon het niet. Ik kon niet meer spreken. Mijn mond werkte niet meer. Ook de rest van mijn hoofd zat vast. En vanbinnen...

stond het op ontploffen. Ik begon over mijn hele lijf te trillen. Het moest eruit. Ik moest iets doen. Iets kapot maken. Op de grond gooien. Ik weet niet waarom. Dan zou het misschien ophouden met regenen, in de nacht in mijn hoofd. Het zou de aandacht afleiden, van de 3 x 7 en van mijn strontkieren. Er moest iets stuk. Jammer genoeg was het digibord het dichtst in de buurt. Dat heb ik dus uit de muur gerukt. Ik wist niet eens dat ik zo sterk was. Het ging als vanzelf. Ik schreeuwde, greep het vast met beide handen en trok eraan. Krak! Los. Bam! Op de grond. Of nee, niet alleen op de grond. Ook op de juf, op haar voet. Het volle gewicht van het bord op haar rechtervoet. Ze liet zich vallen als een voetballer die net getackeld was en greep naar haar been. Ze hield haar mond wijd open, maar ze schreeuwde niet. Wel keek ze me verschrikt aan vanachter haar grote brillenglazen. Opeens kon ik weer zien. Ook kon ik weer denken. 21, dacht ik. Te laat. Iedereen in de klas staarde me aan. Sommigen

met angst in hun blik. Niemand zei iets. Geen woord. De kortsluiting was voorbij en ik stormde de klas uit. Ik rende de gang door en de trappen af tot mijn voeten ophielden met lopen. Op de speelplaats ging ik hijgend tegen een muur staan en de tranen sprongen in mijn ogen.

En nu... welja, nog altijd spijt. Enorm veel spijt.